

V Podzemlju ob Kolpi, v Podbrežju z romantičnim gradom,
 mehko čebljanje peric razigranih na strani hrvaški.
 Potlej v Suhorju: cesta vsa prašna in solnce nad Smukom.
 V Drágomlji vasi, cvetje in pesem in mlado življenje,
 vriskanje, smeh in slovo in novo spet hrepenenje.
 V Komendi v Metliki in romarji beli, Tri fare
 Bogme da niso to bile suhe prevare!

Hej, pa me še nisi pozabil v Središču?
 Letos spet pojdem in pridi in foto s sabo prinesem;
 in slikala bova, veš tiste čarobne solnčne zatone,
 ki upirajo zadnje poglede v Kolpo tik za Metliko;
 Božakovo, Bled belokranjski, romantiko divjo na Krupi,
 žanjice v Gribljah, hrvatske sejmarje v Črnomlju.
 Vse si pričarava spretno na najine plošče čarobne
 in bova dotekla, če Bog da, kulturne junake sodobne — — —

MIRAN JARC

IZ MOJIH VEČERNIC

I

Nocoj je čudno dober večer:
 kdor bi stopil vanj z menoj,
 bi pozabil na stvari
 tega sveta.

Glej jih šest slepih znamenj
 rožnega venca na strmi poti,
 ki že stoletja zamaknjena
 iznad bega časov čakajo:
 kje so ljudje, ki ne boje se
 življenja in smrti.

Po svoje odmolil bi pred znamenji
 v mesečini, ki oklepa ves svet,
 tako so molili davni ljudje,
 nepremakljivi kakor drevesa,

čisti in močni kakor živali
 nosili so v sebi vednost globoko,
 sami sveti trije kralji
 so jim prišli zadnjo uro najaviti.

V zvezde so gledali, kakor da molijo,
 orgle v stari taborski cerkvi
 same od sebe so zabučale,
 pa se ni nihče zgrozil,
 ker so verovali v čudeže.

O, poveljučana zemlja!
 Glej, prav ta trata, kjer se je pasla goved,
 je posvečena, kot da je stopal po njej
 sam Človek božji.

Kdor bi zdaj prišel med nas,
 bi sprejel sveto zahvalo iz nas,
 in bi mu dali »dober večer«.

II

Ne smemo, ne moremo biti sodniki
 to uro, ko je zrak blagoslova poln.
 Krog spečega čebelnjaka se otroci love,
 nekdo odklepa na ribniku čoln,
 na cesti se je ustavil deseti brat
 — obraz mu obroblja rdeča brada —
 v blaženi blaznosti tiho strmi,
 večno uro sliši iz šumenja vej
 in angeli ga spremljajo na potih vseh.

Dajmo mu ležišče, delimo ž njim večerjo.
 Mislimo na desete brate vsega sveta!

Krotkost lije iz trav in od zvezd...
 Če bi kdo rekel, da se bliža konec sveta,
 bi ga nihče zdaj ne razumel, a vsakdo od naš
 je prazničen, kot da prihaja vanj Bog,

ker ne moremo biti bratom sodniki.